Een eenzame ster

Sandra Brown bij Boekerij:

Ontvoerd
De andere vrouw
Op het spel
De laatste zet
Door het vuur
Overleven
De laatste troef
Een eenzame ster

www.boekerij.nl

Sandra Brown

Een eenzame ster

Vertaald door Titia Ram

BOEKERIJ

ISBN 978-90-225-9591-6
ISBN 978-94-023-1931-6 (e-book)
NUR 303

Oorspronkelijke titel: *Blind Tiger*
Vertaald door: Titia Ram
Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign
Omslagbeeld: © stock.adobe.com en shutterstock.com
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2021 Sandra Brown. Management, Ltd.
© 2023 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn familie – Michael, Rachel, Ryan, Pete, Raff, Luke, Lawson en Cash. Dank je wel voor je nimmer aflatende geduld, aanmoediging en liefde. Jullie zijn de helden van mijn hart.

1

Maart 1920

'We zijn er bijna.'

Dat zei Derby ondertussen al twee uur lang. Hij zei dezelfde vier woorden met tussenpozen die inmiddels zo regelmatig waren dat ze de volgende keer dat hij ze zou gaan zeggen tot op de minuut kon voorspellen. Zijn toon was gespannen en nadrukkelijk, alsof hij zichzelf probeerde te overtuigen.

Laurel was opgehouden te reageren omdat hij alles wat ze zei als een aanval opvatte. Hij zat ineengedoken achter het stuur, zijn gespannen schouders zo hoog opgetrokken dat ze zijn oorlellen bijna raakten.

Ze waren laat vertrokken en na het middaguur pas uit Sherman weggereden. Omdat de dag al voor meer dan de helft voorbij was, en het daglicht dus ook alweer bijna weg, had ze voorgesteld de dag erop te gaan, maar Derby had koppig aan zijn plan vastgehouden.

'Mijn pa verwacht ons. Ik heb mijn goeie geld niet aan een telegram uitgegeven om te vertellen dat we komen en vervolgens niet op te komen dagen.'

Het was geen reis die je met een baby van net een maand moest maken. Zij had in elk geval niet verwacht dat ze binnen een paar uur klaar moest staan om te verhuizen. Maar hier zaten ze dan, Derby, zij en baby Pearl, in de auto, midden in de nacht. Hoe langer de reis duurde, hoe meer zorgen ze zich ging maken of het allemaal wel goed zou komen.

Derby had haar verteld dat zijn vader ruwweg tweehonderdvijftig

kilometer ten zuidwesten van Sherman woonde. Hij had haar op de kaart de route laten zien die ze zouden nemen. Tot vandaag had ze nog nooit een reis in een automobiel gemaakt en ze had ook niet geweten dat het meer dan zes uur zou gaan kosten om op de plaats van bestemming te komen.

Ze zat weggedoken in haar jas, de onderste helft van haar gezicht bedekt door een sjaal en met een muts over haar oren. Maar zelfs zo dik ingepakt, met alleen haar ogen nog vrij, hield ze de borden langs de weg angstvallig in de gaten. Die waren nauwelijks te onderscheiden door de winterse neerslag en slechts zichtbaar als de lichtbundel van de enige werkende koplamp van de T-Ford er in een bepaalde hoek op viel. Ze reden nog steeds op de goede hoofdweg, maar hoeveel verder kon het in vredesnaam nog zijn? Of misschien had Derby om ruzie te vermijden over het aantal kilometers gelogen?

Maar ze hadden geen van tweeën op de plotselinge weersomslag gerekend. Met Kerstmis en oud en nieuw was het in het noorden van Texas redelijk zacht winterweer geweest, maar de *Farmer's Almanac* had een voorjaar voorspeld dat kouder zou worden dan gewoonlijk, met vrieskou tot ver in maart. Dit was de tweede dag van die maand en het was duidelijk: maart roert zijn staart.

Toen ze net Dallas uit waren gereden waren ze ingehaald door de noorderstorm: er waren ijskoude buien losgebarsten en ze waren belaagd door een stortbui van hagelstenen. Het zou haar niets verbazen als dat eerste bombardement deuken in de carrosserie had geslagen. Niet dat dat zou opvallen. De auto zat al vol deuken en butsen.

Op de dag waarop Derby met de auto was thuisgekomen, had zijn impulsiviteit haar verbijsterd. Toen ze hem vroeg waar hij hem vandaan had, had hij haar verteld over een maat uit het leger, die in een stadje vlakbij woonde.

'Hij was nog niet eens een maand in Frankrijk toen hij zijn linkerbeen al kwijtraakte. Tot hier.' Derby had ter hoogte van zijn kruis een snijdende beweging gemaakt. 'Dus kan hij niet meer bij de pedalen en nooit meer autorijden. Ik mocht deze schoonheid voor een schijntje van hem overnemen.'

Een 'schijntje' konden ze zich ook helemaal niet permitteren, maar dat had ze niet gezegd omdat ze op dat trotse moment iets van Derby's vroegere charme – waardoor ze ooit op hem was gevallen – had teruggezien.

Hij had het portier met een zwierig gebaar voor haar geopend en haar met een buiging en een brede zwaai van zijn arm uitgenodigd om in te stappen. 'Uw koets staat voor, mevrouw Plummer,' had hij met een grijns en een knipoog gezegd, en even had ze in plaats van de ruziezoekende vreemde die uit de Grote Oorlog was teruggekeerd een glimp opgevangen van de knappe jongen die was weg gemarcheerd om aan het front te gaan vechten.

Ze was enthousiast meegegaan in zijn luchthartigheid en had hulpeloos gegiecheld terwijl hij veel harder dan toegestaan door het stadje reed en naar alles en iedereen toeterde, waardoor ze nog harder had moeten lachen. Ze had zich niet gestoord aan al het hotsen en botsen, tot ze door een kuil in de weg zo ver uit haar stoel omhoog was geschoten dat ze haar handen beschermend om haar buik had geslagen.

'Pas op voor die grote gaten, straks plopt de baby er nog uit als een kurk uit een fles.'

Die nacht waren de weeën begonnen en om drie uur de volgende dag was zij moeder en Derby vader. Dat was nu vier weken geleden.

In het begin was Derby blij en trots geweest, en zorgzaam voor haar en het kleine baby'tje. Maar de nieuwigheid van het vaderschap was er al gauw af en de vrolijke man die haar mee uit rijden had genomen trok zich weer terug achter het gordijn van chagrijn dat ze maar niet kon wegnemen.

In de maand na Pearls komst was Derby wéér ontslagen. Hij had veel tijd buitenshuis doorgebracht en tegen haar gesnauwd als ze vroeg waar hij was geweest. Zijn stemming kon in een oogwenk omslaan in geïrriteerd en humeurig. Ze wist nooit waar ze aan toe was met hem.

En de avond ervoor, tijdens het eten, had hij zomaar, uit het niets, aangekondigd: 'We verhuizen naar Foley.' Hij had haar niet aangekeken en was over zijn bord gebogen blijven zitten.

Bang om te hevig te reageren had ze haar servet tegen haar mond gedrukt en gezegd: 'Ik geloof dat ik daar wel eens van heb gehoord. Ligt dat niet vlak bij…'

'Het ligt nergens vlakbij. Maar mijn pa heeft er werk voor me gevonden.'

Ze had zowaar een sprankje hoop gevoeld. 'Echt? Wat fijn! Wat voor werk?'

'Maakt dat wat uit? Hij verwacht ons morgen.'

De vloer, die toch al niet bepaald waterpas stond, had gevoeld of hij onder haar stoel vandaan golfde. 'Morgen?'

Pearl was geen gemakkelijke baby en wilde een paar keer per nacht worden gevoed. Laurel had al weken niet langer dan een paar uur achter elkaar kunnen slapen. Ze was doodmoe en maakte zich zorgen over Derby's geestesgesteldheid, zorgen over hun geldtekort, en nu… dit.

Hij had zijn stoel naar achteren geschoven en de helft van zijn eten laten staan, was van tafel opgestaan en had zijn jas van het haakje bij de achterdeur gegrist. 'Je moet vanavond alles inpakken. We vertrekken morgenvroeg.'

'Wacht, Derby! We kunnen toch niet zomaar…' Ze wist niet wat ze moest zeggen. 'Ga zitten. Alsjeblieft. We moeten erover praten.'

'Wat valt erover te zeggen?'

Ze keek hem verbijsterd aan. 'Van alles. Hebben we daar een plek om te wonen?'

'Anders zou ik jou en de baby toch niet zomaar meenemen?'

'Het lijkt allemaal zo akelig plotseling.'

'Nou, dat is het niet. Ik loop er al een tijd over na te denken.'

'Waarom heb je dat dan niet gezegd?'

'Dat doe ik nu toch?'

Pearl, die op Laurels schoot had liggen slapen, kromp in elkaar omdat hij zijn stem verhief. Laurel drukte haar tegen haar schouder en gaf haar een paar geruststellende klopjes op haar ruggetje. Derby's gezicht was ongeduldig vertrokken; of dat om haar, de baby of zichzelf was, had ze niet geweten.

'Ik moet nog een paar dingen regelen voordat we weg kunnen. De

huur moet overmorgen worden voldaan. Ik zal een briefje in de brievenbus van de huisbaas doen om te zeggen dat we vertrekken.' Hij stak zijn hand naar de deurknop uit.

'Derby, wacht even.' Ze was naar hem toe gelopen. 'Ik vind het een goed idee om een nieuwe start te maken, maar ik wil wel dat het een goede nieuwe start is. Doordacht, niet overhaast.'

'Ik heb je al gezegd dat ik erover heb nagedacht.'

'Maar naar een andere stad verhuizen lijkt zo drastisch. Toen je meneer Davis sprak, zei hij toch dat hij waarschijnlijk binnenkort iemand in zijn winkel nodig heeft?'

'Kippenvoer in jute zakken scheppen?' Hij trok een gezicht. 'Ik dacht het niet.'

'Maar misschien komt er…'

'Ik heb hier niks meer te zoeken, Laurel. Het besluit is genomen. We gaan hier weg.' Hij trok de deur open, en terwijl hij wegliep zei hij over zijn schouder: 'Dus als ik jou was, zou ik maar gaan inpakken.'

Hij was pas na twee uur 's nachts thuisgekomen, met rode ogen, stinkend naar illegale whisky en te dronken om goed op zijn benen te kunnen staan. Toen hij de slaapkamer in was komen wankelen was hij blijven staan en had hij, leunend tegen de deurpost, een wazige blik op haar gericht. Ze zat in de schommelstoel naast het bed Pearl te voeden.

'Heb je alles klaar?' had hij met dubbele tong gemompeld.

Ze hadden het appartement gemeubileerd gehuurd, dus was er weinig anders in te pakken geweest dan hun kleren en een paar persoonlijke bezittingen; het stelde allemaal weinig voor.

Als antwoord op zijn vraag had ze naar de twee geopende koffers op de vloer gebaard. Ze had zijn legeruniform keurig opgevouwen bovenop gelegd.

Laurel had Pearl voorzichtig van haar borst losgemaakt en die weer met haar nachtjapon bedekt. 'Kunnen we dit besluit niet een week uitstellen zodat we er nog wat beter over kunnen praten?'

'Ik heb er genoeg over gezegd.' Hij was naar het bed gewankeld, erin gekropen en was meteen in een diepe slaap gevallen.

De volgende ochtend was hij pas laat – met een kater – wakker geworden en enorm prikkelbaar geweest. Laurel had gehoopt dat hij zijn belachelijke verhuisidee zou zijn vergeten. Maar hij had zichzelf opgepept met een paar koppen sterke koffie en een stuk of tien zelf gerolde sigaretten en tegen de tijd dat zij van de restjes uit de ijskast een lunch had ingepakt, had hij haast om te vertrekken.

Terwijl hij de koffers inlaadde, één in de achterbak en de andere op het bagagerek op de klep, was zij voor het laatst door het appartement gelopen om te controleren of ze niets waren vergeten.

Derby had zijn legeruniform in de kast teruggehangen.

Het dak van de Ford was uitgeklapt, dus hadden ze in elk geval iets boven hun hoofd wat de buien tegenhield, maar verder was de auto open en zaten ze in de openlucht. Laurel had Pearl tijdens de hele reis onder haar jas en zelfs onder haar jurk tegen zich aan gehouden; ze wilde haar tegen haar blote huid voelen. Ze was bang dat de baby dood zou vriezen en dat ze het niet zou merken omdat ze zelf helemaal verdoofd was van de kou. Maar Pearl had bij haar laatste voeding goed gedronken en haar adem bleef geruststellend warm en vochtig.

'We zijn er bijna.'

Laurel reageerde niet.

Maar deze keer voegde Derby eraan toe: 'Dat kruispunt voor ons. Daarna is het nog maar een paar kilometer.'

Na het kruispunt versmalde de weg en ging de bestrating over in kiezels. Op de haperende koplamp na, die voortdurend knipperde, als het noodsignaal van een zinkend schip, was het aardedonker.

Dus toen Laurel in haar ooghoek een lichtglimp opving, dacht ze eerst dat het de reflectie van het schijnsel van de koplamp op de vlagen natte sneeuw was. Maar toen ze haar ogen half dichtkneep om beter door het ijzige neerslaggordijn te kunnen zien, slaakte ze een zachte kreet van wanhopige hoop. 'Derby? Is dat het?'

'Wat?'

'Daar. Ik dacht dat ik licht zag.'

Hij vertraagde en tuurde in de richting die ze aanwees. 'Dat moet wel,' mompelde hij.

Hij schakelde naar een lagere versnelling en draaide een pad op dat door bandensporen was ontstaan. Door de sneeuw leek het alsof het met zout was bestrooid. De Ford ploeterde de heuvel op.

Hogerop stond een bijtende noordenwind, die huilend tegen de auto aan sloeg toen Derby die tot stilstand bracht.

Het sprankje opluchting dat even in Laurel was opgeweld vervloog op slag zodra ze het gebouwtje dat voor haar stond door de voorruit kon onderscheiden. Het was niet meer dan een hut. Er sijpelde licht door de verticale kieren in de wanden, die waren gemaakt van oude, ruwe planken. Aan de zuidkant van het bouwsel liep het dak iets langer door; een afdakje, waaronder houtblokken lagen opgeslagen.

Ze zei niets en Derby vermeed oogcontact. Het kostte hem vanwege de harde wind moeite het portier aan zijn kant te openen, en hij klom moeizaam de auto uit. De deur van de hut ging open, en een rechthoekige lichtvlek verscheen op de grond voor zijn voeten.

Het silhouet van Derby's vader stond in de deuropening afgetekend; Laurel kon zijn trekken nog niet onderscheiden, maar het deed haar goed de verwelkomende toon van zijn stem te horen toen hij boven de wind uit riep: 'Ik had het al bijna opgegeven.' Hij gebaarde naar Derby dat hij snel binnen moest komen.

Derby liep weinig enthousiast naar zijn vader toe en schudde hem de hand. Ze wisselden een paar woorden die Laurel niet kon verstaan. Ze zag het hoofd van Derby's vader opeens naar achteren bewegen; daarna boog het opzij om langs zijn zoon naar de auto te kijken.

Derby draaide zich snel om, kwam naar de auto en opende het portier aan Laurels kant. 'Gauw,' zei hij, 'het is koud.'

Haar benen begaven het bijna toen ze uitstapte. Derby greep haar bij haar elleboog en gooide het portier dicht. Samen zochten ze hun weg naar de voordeur, waar haar schoonvader een stap opzij deed om hen binnen te laten.

Derby duwde haar haastig de hut in en deed de deur achter hen dicht.

Het gieren van de wind klonk nog net zo hard. Of, vroeg Laurel zich af, kwam dat geluid in haar oren door de plotselinge stilte, of

was het van vermoeidheid en haar knagende honger? Alles bij elkaar, nam ze aan. Plus het alarmerende en vernederende idee dat Derby's vader haar en de baby niet had verwacht.

'Pa, dit is mijn vrouw, Laurel. Ik ga de koffers halen.' Zonder verder ceremonieel draaide Derby zich om en liep terug naar buiten.

Er was weinig gelijkenis tussen Derby en zijn vader, die een halve kop kleiner was dan zijn zoon en niet diens gespierde bouw had. De kale plek boven op zijn kruin was zo'n perfecte cirkel dat hij wel met een passer leek getekend. Het haar eromheen was borstelig en grijs en groeide als recht uit zijn hoofd. Zijn wenkbrauwen leken twee rupsen die op zijn voorhoofd waren geplakt.

Ze namen elkaar in zich op. 'Meneer Plummer,' zei ze. Haar stem klonk hees van ongemakkelijkheid, dus schraapte ze haar keel en voegde toe: 'Leuk u te ontmoeten.'

'Laurel, zei hij?'

'Ja, meneer.'

'We zijn nu familie, dus hoef je me geen meneer te noemen. Zeg maar Irv.'

Ze glimlachte naar hem en ontspande een heel klein beetje. Pearl bewoog onder haar jas, wat zijn aandacht trok.

'Is dat de baby? Hoe heet hij?'

Laurel maakte de knopen van haar jas los en tilde Pearl eruit, waarna ze haar op haar arm legde. 'Het is een meisje. Ze heet Pearl.'

Hij deed geen stap naar haar toe, maar boog zich behoedzaam voorover en bekeek Pearl, of in elk geval wat er van haar te zien viel, zo dik ingepakt als ze was en met het weinige licht van de olielamp aan het lage plafond.

Uit zijn glimlach begreep ze dat hij in elk geval blij was met wat hij zag, maar het enige wat hij zei was: 'Nou, wie had dat gedacht?'

Toen keerde hij zich om en liep naar een dikbuikige potkachel. Laurel merkte op dat hij zijn rechterbeen ontzag, wat zijn krombenige loopje nog schever maakte. Hij deed het deurtje van de kachel open, pakte twee houtblokken van de stapel brandhout tegen de wand en legde die erin.

Toen keerde hij zich weer naar haar om en veegde het stof van zijn handen. 'Jullie zullen wel honger hebben. Ik heb brood warm gehouden en een konijn klaargemaakt. Vanmorgen gevangen en gestroopt. Ik heb gewacht tot Derby er was om de jus erbij te maken.'

Laurels maag knorde al urenlang, maar uit beleefdheid zei ze: 'U had niet zo veel moeite voor ons hoeven doen.'

'Graag gedaan. De koffie is…'

De deur vloog open en Derby kwam binnen met de koffers. Hij liet ze naast zich neerploffen en duwde met zijn voet de deur dicht.

Irv zei: 'Kom hier zitten, bij de kachel, dan schenk ik jullie koffie in.'

'Heb je geen borrel? Of hou je je aan die idiote Drooglegging? Dat is toch allemaal lulkoek!'

Irv leek niet blij met de lompheid van zijn zoon en wierp een snelle blik op Laurel, maar liep toen naar een klein kastje met maar drie poten. De missende vierde poot was vervangen door een stapeltje catalogi met verbleekte, stoffige omslagen vol ezelsoren. Irv zakte met een ingehouden kreun neer op zijn rechterknie, trok de onderste la open, stak zijn hand er diep in en haalde er een glazen weckpot uit die tot twee derde met een heldere vloeistof was gevuld.

Terwijl hij moeizaam overeind kwam, zei hij: 'Soms heb ik zo'n last van mijn heup dat ik niet kan slapen. Dan wil een slokje nog wel eens helpen.'

Derby pakte de drank zonder een bedankje van hem aan. Hij haalde het deksel eraf en nam een flinke teug. De illegaal gestookte maiswhisky brandde zo te zien in zijn slokdarm, want toen hij de jampot liet zakken, stonden er tranen in zijn ogen.

Laurel was nu al woedend op hem. Waren hun omstandigheden niet moeilijk genoeg, zonder dat hij zich lam zoop? Haar afkeuring klonk duidelijk door in haar stem toen ze tegen hem zei dat ze naar het gemakhuisje moest.

Irv zei: 'Hierachter, zo'n twintig stappen. Leg de baby daar maar neer.' Hij knikte naar een matras in de hoek op de vloer. 'En neem een lamp mee, Derby.'

Laurel wilde Pearl niet achterlaten, maar ze had geen keus en legde haar op de matras. Het tijk zag er redelijk schoon uit vergeleken met

de aangestampte aarden vloer. Ze wikkelde de baby strak in haar dekentjes en hoopte maar dat er terwijl ze weg was geen ongedierte in zou kruipen.

Derby had tussen zijn slokken uit de glazen pot door een lamp aangestoken. Laurel zette zich schrap tegen de bijtende kou en liep achter hem aan naar buiten. Het was nu echt gaan sneeuwen, en alles buiten was wit gekleurd.

Ze was blij dat Derby erbij was om haar te helpen de weg te vinden, maar ze was te kwaad om iets tegen hem te zeggen. Ze ging het stinkende gemakhuisje binnen en deed zo snel ze kon haar behoefte.

Toen ze eruit kwam, gaf Derby haar de lamp. 'Ga jij terug naar binnen, ik rook hier even een sigaret.'

'Het is ijskoud.'

'Ik rook hier even een sigaret,' herhaalde hij.

'En die leeg zuipen?' vroeg ze met een boze blik op de pot.

'Ik heb schoon genoeg van dat verdomde gezeur van jou over álles.'

'En alsof het allemaal nog niet erg genoeg is, ga jij je nog even volgieten tot je stomdronken bent?'

Hij lachte neerbuigend. 'Inderdaad.' Hij bracht de pot naar zijn mond, maar ze sloeg hem weg – bijna uit zijn hand.

'Doe wat ik zeg, Laurel. Ga naar binnen.'

'Je vader wist niets over Pearl en mij, hè?' Toen hij haar alleen maar aanstaarde, schreeuwde ze: 'Nou?'

'Nee.'

Hoewel het geen verrassing voor haar was had zijn antwoord het effect van een rode lap op een stier. 'Hoe kun je me dit aandoen, Derby? Hoe kun je Pearl dit aandoen? Ons allebei? Waarom heb je ons in vredesnaam mee hiernaartoe genomen?'

'Ik moest eerst iets met jullie.'

'Pardon?'

'Je zult me er later dankbaar om zijn.'

Toen viste hij een pistool uit zijn jaszak, zette het onder zijn kin en haalde de trekker over.

2

Laurels schoonvader wachtte met het inlichten van de autoriteiten tot het licht werd en de ergste storm voorbij was. Voordat hij naar de stad vertrok, liet hij haar zweren dat ze zolang hij weg was in de hut zou blijven. Verdwaasd beloofde ze hem binnen te blijven; ze had er geen behoefte aan in het grauwe daglicht te zien wat het donker voor haar verborgen had gehouden.

Ze had niet eens geweten dat Derby een pistool had.

Terwijl Irv weg was, zat ze op de matras bij de potkachel zoals ze al de hele nacht had gezeten, verdoofd door wat Derby had gedaan. Ze had Pearl de hele tijd in haar armen gehouden. Haar baby leek nog het enige wat werkelijk was, het enige waar ze zich aan vast kon houden in deze aanhoudende nachtmerrie.

Ze kon niet eens troost vinden in goede herinneringen aan Derby. De leuke momenten met hem die ze had gekoesterd waren samen met hem gestorven; kapotgemaakt door zijn laatste daad.

Zelfs dat nam ze hem kwalijk.

Irv kwam terug met de sheriff en de politierechter. Ze kwamen de hut binnen en spraken kort met haar, maar ze kon weinig zeggen wat de situatie beter kon verhelderen dan de smurrie die ze op de deur van het gemakhuisje had zien spatten.

Nadat Derby's lichaam was weggehaald om naar de begrafenisondernemer te worden vervoerd, sloopte Irv het gemakhuisje en stak het in brand. Toen het begon te schemeren stond er al een nieuw bouwsel. Waarschijnlijk zou hij als Laurel de privacy niet nodig zou hebben gehad niet zo veel werk hebben verzet op de dag na de zelfmoord van zijn zoon.

En nu waren ze – met Pearl erbij – alleen in de hut, nog niet eens een etmaal nadat ze haar schoonvader voor het eerst had ontmoet. Hij stond bij de kachel en kookte eten dat ze waarschijnlijk niet door haar keel zou kunnen krijgen. Maar ze wist dat ze het moest proberen voor Pearl.

'Bedankt voor het vervangen van het gemakhuisje.'

'Het was eenvoudiger om een nieuwe te bouwen dan het oude schoon te maken. Hij had er een enorme troep van gemaakt.'

'Hij was geestelijk niet in orde,' zei ze zacht.

Hij draaide zich om en keek haar aan. 'Shellshock?'

'Ik denk het wel. Er was een lichtje in hem gedoofd en dat is nooit meer aangegaan. Ik dacht dat het met het verstrijken van de tijd wel beter zou worden. Ik heb geprobeerd hem te helpen, maar hij wilde er niet eens over praten.'

Irv streek met zijn hand over zijn gerimpelde gezicht. 'Na de dood van zijn moeder was hij ook zo. In zichzelf opgesloten, zeg maar. Heeft hij je daar ooit over verteld?'

'Nee.'

'Het was tbc. Derby was een jaar of zeven, acht. Hij heeft haar zien wegkwijnen en sterven. Dat is rot voor een kind.' Hij zweeg even, in gedachten verzonken, en schraapte toen zijn keel. 'Na haar dood kon ik niet tegelijkertijd mijn brood verdienen en voor hem zorgen, dus had ik geen andere keus dan hem in een tehuis te plaatsen. Het was echt geen slechte plek om te wonen, betaald door de spoorwegen. Ik ging zo vaak mogelijk bij hem op bezoek, maar…' Hij haalde zijn schouders op. 'Hij heeft me altijd kwalijk genomen dat ik hem daar achterliet. Zodra hij oud genoeg was, is hij zijn eigen weg gegaan. Af en toe hoorde ik iets van hem. Heel af en toe. Maar ik had het idee dat hij eroverheen was en dat het goed met hem ging. Toen brak de oorlog uit. Als die echt zo erg was als ze zeggen, is het een wonder dat niet iedereen die die hel heeft overleefd zichzelf van kant heeft gemaakt.'

Hij slaakte een diepe zucht en Laurel voelde medelijden met hem. Irv zou de afschuwelijke herinnering aan Derby's dood tot zijn laatste snik met zich meedragen.

‘Kan ik u helpen met koken?’ vroeg ze.

‘Nee, dank je. Ik maak wat jus voor dat konijn dat we gisteravond niet hebben gegeten. Het is bijna klaar.’

Pearl lag vredig te slapen op de matras. Ze moest waarschijnlijk verschoond worden, maar als Laurel dat deed, zou de baby wakker worden. Op dit moment was het beter voor Laurel en voor de baby zelf dat ze doorsliep, want Laurel had tijd nodig om over haar situatie na te denken.

Ze zag haar leven als een spoel met lint die van haar was weggerold en waar ze niet bij kon. Het lint rolde snel van de spoel en ze was niet bij machte het te stoppen.

Ze huiverde, zowel van wanhoop als van de kou die door de kieren tussen de planken naar binnen drong. Sinds haar komst had ze haar jas nog niet uitgedaan. Ze stak haar handen diep in haar zakken en zei: ‘Vlak voordat Derby… het deed… gaf hij toe dat hij u niets over mij en Pearl had verteld.’

Irv legde de lange lepel die hij in zijn hand had neer en draaide zich naar haar om. ‘Hij heeft me niet eens laten weten dat hij de oorlog had overleefd.’

Derby en Laurel hadden nog in hun wittebroodsweken gezeten toen hij was vertrokken. Ze zou krankzinnig zijn geworden als ze niet regelmatig een brief van hem had gekregen. Meestal stonden ze vol cryptische omschrijvingen van zijn erbarmelijke omstandigheden, maar ze had in elk geval geweten dat hij nog leefde. Ze had medelijden met de oude man nu ze hoorde dat Derby hem in het ongewisse had gelaten.

‘Wat onattent van hem.’

‘Ik heb één brief waarin hij zegt dat hij is opgeroepen en naar Europa gaat om moffen af te schieten. Ik ben veel verhuisd in verband met werk dus was hij al lang vertrokken toen die brief me bereikte. Toen kwam de wapenstilstand en hoorde ik niks van hem. Dat leek me een veeg teken, maar het leger stelt de familie altijd op de hoogte als er iemand wordt vermist of in de strijd is gevallen, toch? Dus ben ik naar Camp Bowie gegaan, waar hij was gestationeerd voordat hij werd verscheept. Na een hoop pietluttig gedoe en ambte-

lijke rompslomp kreeg ik te horen dat hij heelhuids was teruggekomen. Zijn laatste loonzakje van het leger was naar een postbus in Sherman gestuurd. Ik heb hem geschreven waar ik was, voor het geval hij dat misschien wilde weten.'

Hij keek om zich heen, alsof hij de hut voor het eerst door haar ogen zag. Ze volgde zijn blik. De plafondbalken waren zwart van vuil en rook en hingen vol spinnenwebben. Tegen een van de wanden was een schurftige koeienhuid gespijkerd. Ze nam aan dat het niet ter decoratie was, maar om de ergste kou buiten te houden. Het rookkanaal van de potkachel was krakkemikkig en krom, gemaakt uit niet goed in elkaar passende stukken buis die eindigden in een gat in het dak.

'Het stelt niet veel voor hier,' zei hij.

Laurel bespeurde geen spoor van nederigheid of verontschuldiging in zijn woorden, wat ze bewonderenswaardig vond.

Hij roerde in de pruttelende jus. 'Ik hoorde niets van Derby tot er eergisteren een jongen met een telegram voor de deur stond. Het enige wat erin stond was dat hij kwam.'

Laurel prikte met de punt van haar schoen in een barst in de aarden vloer. 'Er was hier geen baan die op hem wachtte, hè?'

Hij verplaatste zijn gewicht van zijn linker- naar zijn rechterbeen. 'Er is hier wel werk te vinden.'

'Wat voor werk?'

'Hetzelfde wat ik doe.'

'Het spijt me, meneer Plummer, maar…'

'Irv.'

'Irv. Wat voor soort werk doe jij?'

'Ik heb bij de spoorwegen gewerkt. Meer dan dertig jaar. Ik werd het hele land door gestuurd om rails te repareren. Daarbij heb ik die verdomde heup ook opgelopen.' Hij sloeg zichzelf op zijn linkerbovenbeen. 'Trein die achteruitreed. Botsing met een koppelstuk. Maar ik ben niet gestopt met werken; het werd er alleen zwaarder van. Maar een paar jaar geleden moest ik het toch opgeven omdat ik te oud werd en het te vermoeiend was. Toen ben ik hier gaan wonen en sindsdien doe ik karweitjes in de buurt.' Hij keek haar met een vage grijns aan. 'Dus ik ben een soort klusjesman.'

‘En is er genoeg te doen?’ vroeg ze. *Kun je ervan leven?* had ze eraan toe willen voegen, maar dat deed ze maar niet.

‘Ik moet zuinig aan doen, maar het gaat.’ Hij zette tinnen borden neer op het kastje, dat nauwelijks groter was dan een schaakbord, en legde er bestek naast. ‘Wat heeft Derby over me gezegd?’ vroeg hij. ‘Niet veel goeds, neem ik aan.’

‘Hij heeft me helemaal niets verteld, behalve dat je voor zover hij wist nog leefde. Hij zei dat jullie geen hechte band hadden.’

Hij knikte terneergeslagen. ‘Nou, dan is dat in elk geval geen schok voor je.’

‘Mag ik vragen waardoor dat kwam?’

Hij tuitte nadenkend zijn lippen en zei toen: ‘De voortijdige dood van zijn moeder.’ Hij roerde nog een keer in de jus. ‘En jij? Woont jouw familie in North Texas?’

‘Mijn vader en oom verbouwen katoen. Of dat deden ze. De laatste drie oogsten zijn door bolsnuitkevers opgevreten.’

‘Jij zult je familie natuurlijk ook van alles op de hoogte willen stellen.’

Ze ademde diep in. Het liefst had ze het later aan hem verteld, maar hij moest het toch een keer weten. ‘Daar heb ik geen contact meer mee.’

Hij nam haar in zich op en vroeg: ‘Kwam het door Derby dat jullie met elkaar hebben gebroken?’ Hij moest het antwoord aan haar gezicht hebben afgelezen, want hij vervolgde: ‘Dat dacht ik al.’

‘Het was niet allemaal zijn schuld. Mijn vader is degene die de banden heeft doorgesneden. Hij keurde Derby’s zondige leven af.’

‘Drinken en dansen?’

Ze smoorde een lachje. ‘Volgens mijn vader ga je zelfs van een spelletje domino naar de hel. Derby genoot ervan hem op stang te jagen. Op een dag had mijn vader er genoeg van en werd hij kwaad. Hij vertelde me dat Derby’s zondigheid op mij over begon te slaan en dat niemand van de familie, als ik met hem trouwde, mijn naam ooit nog zou mogen uitspreken. Dat ik dan niet meer voor hen zou bestaan.’

Ze wierp een blik op haar slapende dochtertje, blij dat haar strenge, intolerante vader nooit enige invloed op haar zou hebben. ‘“Goed,”

zei ik. “Ik wil niet bij een familie horen die zo haatdragend en liefdeloos is.” We meenden het allebei. Mijn moeder moest zich natuurlijk naar mijn vader voegen.’

De plicht van haar moeder om achter haar echtgenoot te staan maakte Laurel verdrietig. Ze had niet anders gekund dan Laurel zonder te protesteren laten gaan. Maar het was nu eenmaal niet anders. Haar moeder nam haar onderworpen rol serieus. Ze had er zelf voor gekozen en kon nu niet anders meer.

Plotseling drong het tot Laurel door dat ze zonder het te beseffen dezelfde keuze had gemaakt: als zij niet had toegegeven aan Derby’s idiote besluit, niet uit angst voor ruzie zonder te protesteren met hem was meegegaan, had ze nu niet in deze ellendige situatie gezeten.

Irv zei: ‘Misschien neemt je familie je na wat er is gebeurd wel terug. Als je wilt, vind ik het geen enkel probleem je erheen te rijden.’

‘Nee,’ zei ze gedecideerd. ‘Bedankt voor het aanbod, maar ik ga niet terug.’

Irv streek over zijn stoppelige kin, wierp een blik op Pearl en keek Laurel aan. ‘Nou, dan ziet het ernaar uit dat jullie hier blijven.’

3

Mei 1920

Thatcher wist dat hij niet langer welkom was.

Hij wist het, maar probeerde dat niet te laten merken. Hij lag op zijn rug, zijn plunjezak als kussen onder zijn hoofd, zijn vingers in elkaar gevlochten op zijn buik en zijn gleufhoed over zijn gezicht getrokken.

Hij deed alsof hij sliep, maar hij was juist klaarwakker en zich acuut bewust van alles wat er in de wagon gebeurde. De sfeer was zo bedorven dat die het stinkende punt van vijandigheid had bereikt.

Onder hem ratelden de wielen ritmisch over de rails, maar zelfs de herrie van de cadans kon het gesnurk van de drie andere mannen in de goederenwagon niet overstemmen. Thatcher vertrouwde hun gesnurk en gesnuif voor geen cent. Het klonk te onregelmatig, te luid. Ze deden alsof, net als hij, en wachtten op een kans om toe te slaan.

De deur van de wagon was gedeeltelijk open om frisse lucht binnen te laten. De opening was nauwelijks een meter breed. Misschien iets meer. Zodra hij in beweging kwam, mocht hij niet aarzelen. Hij zou maar één kans krijgen, dus zou hij binnen een paar seconden nadat hij overeind was gekomen door die smalle spleet moeten duiken.

Als het hem niet lukte zou er geheid een vechtpartij volgen. Drie tegen één. Niet echt eerlijk, in wat voor omstandigheden dan ook. Voordat het lot hen alle vier in deze trein bij elkaar had gebracht, kenden ze elkaar geen van allen. Maar de avond ervoor, ergens tus-

sen de kust van Louisiana en de plek waar ze nu waren, hadden de andere drie een verbond tegen hem gesloten.

Een vechtpartij was het laatste wat hij wilde. Hij had er al een achter de rug. Een zwaar, bloederig gevecht. Hij had gewonnen, maar dat had lang niet zo goed gevoeld als men beweerde. Het verlies van al die mannen en vrouwen was voor hem alles behalve reden tot blijdschap.

Dus zat hij niet te wachten op een vechtpartij, maar als hij zich moest verdedigen deed hij dat, en dan met hand en tand. Hij was in Frankrijk niet aan de dood ontsnapt om nu te sterven in deze treinwagon, die stonk naar de ongewassen mannen en gele uien die hij vervoerde.

De andere drie waren doorgewinterde treinlifters. Hij was hier de amateur. Maar hij had goed geluisterd naar hun geklets, scherp opgelet en de feiten van de nonsens weten te onderscheiden.

Ze hadden ervaringen uitgewisseld over de stationschefs. Wie een oogje dichtkneep als hij een zwerver ontdekte, en wie van de harde lijn was, zo'n zak die zich streng aan de regels hield en geen genade had met zwartrijders zoals zij.

Thatcher was van plan geweest te wachten tot de trein aan de rand van een volgende stad vaart zou gaan minderen en dan voordat ze het station bereikten van de trein te springen – voor het geval de stationschef van het minder goedhartige soort was.

Maar deze mannen, die bedreven waren in de kunst, verwachtten waarschijnlijk dat hij precies dát ging doen. En het was ongetwijfeld hun plan om hem te overmeesteren voordat hij de trein uit kon springen.

Ze reden op een spoor dat de brede borst van Texas doorsneed, waar maar weinig steden waren, die bovendien ver uit elkaar lagen. Maar in de laatste paar minuten had Thatcher besloten dat het er, hoe verlaten het landschap ook was, in elk geval veiliger was dan hier in die goederenwagon, afhankelijk van de genade van drie mannen die niets te verliezen hadden.

Uit een rijdende trein springen kon toch niet veel erger zijn dan van een paard af gegooid worden? Dat was hem al vaker overkomen